

Blogindlæg

---

af steenvisholm den 03/05/2015 kl. 18:10

Jacob Alsteds indlæg: Djøfisering som dæmonisering kræver et par kommentarer. Hovedlinjen i Jacobs argumentation er, at fordi ikke-DJØF'ere ikke kan oveskue og rumme usikkerheden i en verden i forandring, så projicerer de deres utilstrækkelighedsfølelser ind i DJØF'erne, så de slipper for selv at skulle have med dem at gøre. Denne mekanisme kan kaldes dæmonisering og er tidligere set anvendt på jøder, sorte, homoseksuelle og muslimer. DJØF'erne gør et stor og fint arbejde for organisationerne, hedder det: "En bevægelse mod en mere præcis og professionel styring af organisationer og en øget evne til at holde sammen på meget store organisationer." Der kan være knyttet ubehag til denne bevægelse, men det rammer også DJØF'erne selv, mener Jacob.

Jeg er for så vidt enig med Jacob i, at det hverken er pænt eller fornuftigt at gå efter DJØF'erne som personer og tillægge dem dårlige egenskaber som: "selvoptagede, magtarrogante, risikoaverse og uinteresserede i kvaliteten af velfærdsstatens ydelser til skolebørn, ældre, syge m.fl.", men det synes jeg nu heller ikke har været fremherskende i debatten. Det er jo ikke DJØF'erne som personer, man er ude efter, når man kritiserer 'djøfisering', men en bestemt fagligheds dominans over andre. Når man bruger begrebet 'djøficering' med en kritisk intention, betyder det en uhensigtsmæssig prioritering af administrative procedurer (som jurister og økonomer er uddannet i) på bekostning af det faglige (lægefaglighed, sygeplejerskefaglighed, lærerfaglighed, forskerfaglighed etc.).

Man kan med fordel i stedet kritisere det system, der fremmer den beskrevne uhensigtsmæssighed. Navnet på dette system er New Public Management, en styringsfilosofi, der oprindeligt skulle løse det problem, at de store fagbureaukratier (sundhedsvæsenet, uddannelse, socialektor etc.) ikke fungerede på en økonomisk realistisk og ansvarlig måde. NPM har ikke kun været af det onde, men centrale dele af filosofien (f.eks. teorien om principal-agent relationen) er primitiv og fører til dysfunktionalitet i den offentlige styring. Systemets danske importører har da også allerede i 2007 taget afstand fra resultatet.

Kritikken af NPM i hovedtræk

- 1) man ødelægger intrinsk arbejdsmotivation med kontrol og mistillid
- 2) systemet producerer dobbelt-bind situationer hvor to regler begge insisterer på at blive overholdt (fx p.d.e.s. budgettet og p.d.a.s. systemets pligt til at tage sig ordentligt af udsatte børn), men situationens vilkår er, at man ikke kan opfylde det ene krav uden at bryde det andet.
- 3) udviklingen af New Speak hvor man presses til at udvikle kreative begreber og søforklaringer for at dække over dårlig praksis.
- 4) systemet fungerer ofte suboptimerende; det den enkelte enhed måles på bidrager ikke altid til opgaveløsningen.
- 5) etc.

Resultatet af Jacobs kritik er imidlertid, at systemet frikendes og kritikerne positioneres som brugere af primitive forsvarsmekanismer. Han kritiserer DJØF'bashere for at gå efter manden i stedet for bolden og lander selv i samme skuffe.

Når man arbejder med psykodynamisk systemtænkning er det vigtigt at være opmærksom på faren for at psykologisere. Der findes de facto administrative systemer, der er irrationelle, motivationsdræbende og dysfunktionelle. Og det er efter min mening vigtigt, at den psykodynamiske forståelse bruges til både at kritisere dårlige og til at udvikle bedre systemer.

Der eksisterer imidlertid en uproduktiv polarisering mellem p.d.e.s. administratorer, finansministeriefunktionærer, økonomer og andre primært i DJØF organiserede – undertiden også kaldet 'kolde hænder', og p.d.a.s. lærere, pædagoger, hjemmehjælpere, psykologer, plejehjemsassistenter, læger, socialrådgivere, universitetsfolk etc. tilsvarende benævnt de 'varme hænder'. De varme hænder ser de kolde som umenneskelige teknokrater, der kun har følelser for regneark og bundlinjer, mens de kolde hænder ser de varme som håbløst naive og ustoppelige i hele tiden helt ukritisk at kræve ressourcer til al denne hjælpsomhed og godhed. Det kan ikke betale sig at lytte til hinanden. De varme er bare helt urealistisk krævende, og de kolde helt systematisk afvisende.

Hvis vi skal ud at denne uproduktive polarisering så kunne de varme starte med at udvise økonomisk sans og kreativitet i omgangen med vores skattekrone. Og de kolde kunne starte med at vise noget af deres ofte længe undertrykte engagement i at skabe et bedre samfund for alle.